

Sygn. akt I C 1743/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Wiśniewska

Protokolant: sekr. sąd. Grzegorz Nitka

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2018 roku

sprawy z powództwa T. C.

przeciwko: K. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.000,00 zł (trzydzieści tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 25.000,00 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) od dnia 1 listopada 2016 roku do dnia 2 kwietnia 2017 roku;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.383,45 zł (trzy tysiące trzysta osiemdziesiąt trzy złote i czterdzieści pięć groszy) tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1743/17

UZASADNIENIE

W dniu 3 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda T. C. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanego K. P. na jego rzecz kwoty 85.000-, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności roszczenia, tj. od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W przypadku wydania nakazu zapłaty i skutecznego wniesienia przez pozwanego zarzutów, pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie wskazanej wyżej kwoty od pozwanego na rzecz powoda po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. W piśmie wskazano dowody z dokumentów i dowód z przesłuchania stron oraz okoliczności, na jakie miałyby zostać one przeprowadzone.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 19 lipca 2016 r. strony zawarły w formie pisemnej umowę pożyczki. W ramach rzeczowej umowy powód pożyczył pozwanemu kwotę 55.000-, zł, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty na rzecz powoda pożyczki w wysokości 55.000- do dnia 31 października 2016 r., oraz do zapłaty na rzecz powoda kwoty 55.000-, tytułem wynagrodzenia za udzielenie pożyczki również do dnia 31 października 2016 r. Wezwaniem z dnia 17 lutego 2017 r. pełnomocnik powoda zobowiązał pozwanego do niezwłocznej zapłaty na rzecz powoda należnej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami w terminie 14 dni od doręczenia wezwania. Pozwany odebrał wezwanie w

dniu 3 marca 2017 r. Pomimo upływu wskazanych wyżej terminów, pozwany wywiązał się z zobowiązania jedynie częściowo, bowiem w dniu 3 kwietnia 2017 r. przekazał na rachunek bankowy powoda kwotę 25.000-, zł tytułując przelew następująco: „Zwrot-część”. Do pozwu dołączono kserokopię umowy pożyczki z dnia 19 lipca 2016 r., wydruki korespondencji e-mail oraz SMS prowadzonej pomiędzy powodem a pozwanym pod dniu 1 listopada 2016 r. na okoliczność uznania przez pozwanego roszczenia oraz kserokopię przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 17 lutego 2017 r. i potwierdzenia wykonanego przez pozwanego na rzecz powoda przelewu opiewającego na kwotę 25.000 zł.

W dniu 24 sierpnia 2017 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i skierowano sprawę do postępowania zwykłego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 listopada 2017 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych oraz przeprowadzenie dowodu z załączonych dokumentów na wskazane w uzasadnieniu okoliczności (k. 50). Co więcej, pozwany wniósł o zawarcie ugody, deklarując chęć spłaty należności w ratach bądź w określonym terminie, tj. do dnia 28 lutego 2018 r. Z uzasadnienia odpowiedzi na pozew wynika, że pozwany co do istoty nie kwestionuje swojego zobowiązania względem powoda, lecz uznaje roszczenie tylko w zakresie należności w kwocie 55.000-, zł. Pozwany wskazał, że zwrot pożyczki nastąpić miał z odzyskanej wierzytelności przysługującej Przedsiębiorstwu Informatycznemu O. Sp. z o.o., w której pozwany jako jedyny wspólnik pełnił funkcję Prezesa Zarządu, przeciwko M. O.. Jak podał w dalszej części odpowiedzi na pozew, w okresie od 11 maja 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r. podjęcie w imieniu wymienionej spółki czynności zmierzających do wyegzekwowania należności okazało się być niemożliwe z uwagi na treść postanowienie referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 10 maja 2016 r. Mocą tegoż orzeczenia rozwiązano Przedsiębiorstwo Informatyczne O. Sp. z o.o., jednak wskutek złożonej przez pozwanego skargi, Sąd Rejonowy w Gliwicach uchylił orzeczenie referendarza i dokonany na jego podstawie wpis w całości i umorzył postępowanie. W punkcie II. Sąd uchylił wpis wykreślający spółkę pozwanego z KRS; w punkcie III. dokonał zaś ujawnienia w KRS wszystkich dotychczas wpisanych aktualnych danych spółki. Dłużnik pozwanego, M. O. wywiódł apelację od wyroku zasądającego od niego na rzecz spółki K. P., lecz w uwagi na powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny w Warszawie nie mógł przeprowadzić rozprawy apelacyjnej, gdyż spółka pozwanego została nieprawomocnie wykreślona z rejestru. Następnie, w dniu 20 stycznia 2017 r. oddalono apelację dłużnika pozwanego, zaś pozwany niezwłocznie, bo już 24 stycznia 2017 r. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w Warszawie o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, co nastąpiło mocą postanowienia z dnia 10 marca 2017 r. W dniu 14 marca 2017 r. pozwany złożył wniosek do Komornika Sądowego o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, w ramach którego, według twierdzeń K. P., wyegzekwowano jedynie część należności przysługującej O. Sp. z o.o. od M. O.. Strona pozwana dodała, iż mimo napotkanych trudności w kwestii odzyskania długu, w dniu 3 kwietnia 2017 r. przekazano na rachunek bankowy powoda kwotę 25.000-, złotych tytułem spłaty pożyczki. Pozwany podniósł, powołując się na powyższe okoliczności, iż z niezrozumiałych mu powodów, wbrew zapisom umowy, powód domaga się obecnie zapłaty na jego rzecz kwoty 85.000-, zł, podczas gdy pożyczka opiewała na kwotę 55.000-, zł.

W toku postępowania, w dniu 8 grudnia 2017 r. strony złożyły wnioski o zawieszenie postępowania w związku z prowadzonymi rozmowami ugodowymi. Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Toruniu postanowił, na zgodny wniosek stron, zawiesić postępowanie w sprawie. Wedle twierdzeń pełnomocnika powoda, przedmiotem ugody miała być kwota 85.000-, zł, którą pozwany zobowiązał się zapłacić do dnia 28 lutego 2018 r. Żadna ze stron nie przedstawiła jednak porozumienia w tym zakresie, zaś w dniu 26 marca 2018 r. do tutejszego Sądu wpłynął wniosek pełnomocnika powoda o podjęcie zawieszzonego postępowania z uwagi na niewywiązanie się w dalszym ciągu przez pozwanego z zobowiązania. Na skutek wymienionego pisma, Sąd Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 1 czerwca 2018 r. podjął zawieszone postępowanie w sprawie I C 1743/17.

Na rozprawie w dniu 1 czerwca 2018 r. powód wskazał, że treść umowy pożyczki zinterpretował w ten sposób, iż pożyczczy pozwanemu 55.000 zł, która to kwota przeznaczona będzie na czynności związane z wyegzekwowaniem należności od dłużnika pozwanego, zaś ponadto otrzyma dodatkowo kolejne 55.000 zł tytułem wynagrodzenia za udzielenie pożyczki (pożyczka na tzw. „wysoki procent”). Powód T. C. nadmienił, że pozwany K. P. zapewnił go o swojej bardzo dobrej sytuacji finansowej. Strony pozostawały w relacji koleżeńskej i z tego powodu, według twierdzeń

powoda, nie miał on podstaw, by podejrzewać pozwanego o działanie w złych intencjach. Powód dodał, że przeczytał ze zrozumieniem umowę pożyczki sporządzoną przez pozwanego, który w przekonaniu powoda był prawnikiem. T. C. przyznał, iż nie zażądał wykreślenia z treści umowy zapisu „z odzyskanej kwoty” (w § ... - uzupełnić), wszak wówczas, biorąc pod uwagę zapewnienia pożyczkobiorcy, nie wzbudził on wątpliwości powoda.

W dniu 15 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Toruniu wydał wyrok w sprawie o sygn. akt I C 1743/17, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.000 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 25.000 zł od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia 2 kwietnia 2017 r. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.383,45 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu (k. 101).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwany, K. P. prowadzi Przedsiębiorstwo Informatyczne O. Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Powód, T. C. jest lekarzem weterynarii. Strony pozostawały w stosunkach koleżeńskich, przy czym pozwany był jednocześnie klientem powoda; w ramach wykonywanego zawodu T. C. zajmował się zwierzętami K. P..

(dowód:

- kserokopia postanowienia SR w Gliwicach: k. 56 akt;
- zaświadczenie o dokonaniu wpisu do KRS: k. 57 akt;
- zeznania powoda: k. 98-99 akt).

Pozwany zwrócił się do powoda z prośbą o udzielenie pożyczki w kwocie 55.000 zł celem wyegzekwowania należności, zapewniając T. C. o swej dobrej kondycji finansowej i perspektywie zysku rzędu kilkuset tysięcy złotych. Powód jako osoba fizyczna pożyczki tej pozwanemu udzielił, bowiem był przekonany, że K. P. jest dobrze prosperującym przedsiębiorcą. W § 1 pkt 2 zawartej między stronami w dniu 19 lipca 2016 r. umowy pożyczki zawarto zapis, zgodnie z którym pożyczka została udzielona celem wyegzekwowania wierzytelności przysługującej Przedsiębiorstwu Informatycznemu O. Sp. z o.o. przeciwko M. O. w wysokości 365.000 zł wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r. wydanego w sprawie o sygn. akt XVI GC 272/13 wraz z odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w wysokości 21.867 zł.

(dowód: - potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy pożyczki z dnia 19 lipca 2016 r.: k. 11 akt;

- wyrok SO w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r.: k 52 akt)

Propozycja pozwanego była dla powoda, jako dla pożyczkodawcy, intratna, bowiem w zamian za udzielenie pożyczki K. P. miał zapłacić T. C. dodatkowe 55.000 zł tytułem wynagrodzenia. Powód zgodził się udzielić pożyczki pozwanemu z uwagi na możliwość uzyskania dodatkowych, wskazanych wyżej, środków. Obie należności – zarówno główna stanowiąca przedmiot pożyczki, jak i dodatkowa mająca przypaść powodowi za udzielenie pożyczki – pozwany zobowiązał się spłacić T. C. do dnia 31 października 2016 r., przy czym w § 3 pkt 2 umowy pożyczki zawarto zastrzeżenie, zgodnie z którym owo wynagrodzenie pożyczkobiorca zapłaci pożyczkodawcy „z odzyskanej kwoty”. Powód zapoznał się z treścią umowy, zrozumiał jej zapisy, nie zażądał wykreślenia z umowy zacytowanych wyżej słów. Jak już wskazano, powód sądził, iż mimo chwilowej niedyspozycji, pozwany jest wypłacalny z uwagi na fakt posiadania domu pod B., prowadzenia restauracji oraz wynajmowania nieruchomości. Darzył on zaufaniem pozwanego, był przekonany, że K. P. jest adwokatem. Dostrzegając zatem realną możliwość zwrotu pieniędzy oraz dodatkowego zarobku, powód przystał na warunki zawarte w sporządzonej przez pozwanego umowie. Pieniądze na udzielenie przez powoda pożyczki pozwanemu pochodziły z działalności gospodarczej prowadzonej przez T. C. w ramach wykonywanego zawodu weterynarza. Powód nie dysponował „wolną” gotówką, pożyczone pozwanemu środki wypłacił ze swojego rachunku bankowego. Faktycznie do przekazania pożyczki w kwocie 55.000 zł doszło w dniu zawarcia przez strony umowy pożyczki, tj. 19 lipca 2016 r.

(dowód: - potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy pożyczki z dnia 19 lipca 2016 r.: k. 11 akt;

- zeznania powoda: k. 98-99 akt).

W dniu 10 maja 2016 r. postanowieniem referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, sygn. akt GL.X NS-REJ.KRS/(...) rozwiązano Przedsiębiorstwo Informatyczne O. Sp. z o.o. Wskutek skargi pozwanego, Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 25 sierpnia 2016 r. postanowił uchylić w/w orzeczenie referendarza i dokonany na jego podstawie wpis w całości i umorzył postępowanie.

(dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach: k. 56 akt;

- zaświadczenie o dokonaniu wpisu: k. 57 akt).

W okresie od 11 maja 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r. podjęcie w imieniu wymienionej spółki czynności zmierzających do wyegzekwowania należności było niemożliwe, bowiem spółka formalnie przestała istnieć. Dopiero przywrócenie wpisu do KRS pozwoliło na zakończenie postępowania, wskutek którego na rzecz spółki prowadzonej przez pozwanego zasądono od M. O. określoną kwotę. Z uwagi na okoliczność, iż pozwany pożyczył od powoda pieniądze w celu wyegzekwowania w/w należności oraz zważywszy na zbieg zdarzeń prawnych powodujących niemożność zrealizowania tego celu, obie strony znalazły się w niekorzystnym położeniu. Pozwany nie wykonał zobowiązania z umowy pożyczki, zaś powód utracił możliwość uzyskania dodatkowego wynagrodzenia z tego tytułu.

Pozwany opóźniał się ze spłatą pożyczki, powód usiłował zmobilizować go do uregulowania należności, kierując do pozwanego liczne wiadomości e-mail oraz sms, a nadto podejmował próby nawiązania kontaktu telefonicznego. W dniu 17 lutego 2017 r. powód skierował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Mimo podjęcia przez powoda wymienionych wyżej czynności, pozwany nie uregulował długu, aż wreszcie w dniu 3 kwietnia 2017 r. przekazał na rachunek bankowy powoda część należnej mu kwoty w wysokości 25.000 zł.

(dowód: - wydruki korespondencji e-mail oraz sms prowadzonej po dniu 1 listopada 2016 r.: k. 13-31 akt;

- wezwanie do zapłaty z 17 lutego 2017 r.: k. 32-33 akt;

- potwierdzenie dokonania przelewu: k. 34 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty, których autentyczności żadna ze stron nie zakwestionowała. Ponadto sąd oparł się na zeznaniach powoda; pozwany nie stawiał się na terminy rozpraw. Faktu zawarcia umowy pożyczki oraz faktycznego przekazania przez powoda pieniędzy pozwanemu, jak również zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 25.000 zł strony nie kwestionowały. Sąd dał wiarę złożonym do akt sprawy dokumentom oraz dokumentom zgromadzonym w sprawie XVI GC 272/13. Strony nie kwestionowały wiarygodności dokumentów. Zeznania powoda co do zasady są wiarygodne. Są one spójne z treścią dokumentów. Zakwestionować te zeznania należy tylko w części, w której powód twierdził, że pozwany zapewniał o całkowicie bezwarunkowej zapłacie wynagrodzenia za udzielenie pożyczki. Brak jest dokumentu, w postaci aneksu do umowy, z którego wynika, iż pozwany zobowiązał się bezwarunkowo, w każdym czasie, niezależnie od wyegzekwowania należności od swojego dłużnika zapłacić powodowi 55.000,00zł.

Podstawowa różnica między wersjami przedstawionymi przez powoda i pozwanego sprowadza się do tego, jak należało interpretować zapisy umowy pożyczki dotyczące zwrotu kwoty pożyczki i zapłaty wynagrodzenia - treść § 3 pkt 2 umowy. Powód w swoich wyjaśnieniach i pismach procesowych twierdzi, że poza należnością główną opiewającą na kwotę 55.000 zł wymagalną z upływem dnia 31 października 2016 r., pozwany winien zapłacić powodowi w tym terminie również wynagrodzenie w postaci kolejnych 55.000 zł. Za opóźnienie w zwrocie pożyczki pożyczkobiorca

zobowiązany był zapłacić pożyczkodawcy odsetki ustawowe. Treść umowy była powodowi znana, zrozumiana i wreszcie zaakceptowana bez zastrzeżeń. W toku rozprawy powód wskazał, że był zapewniany przez pozwanego o wypłacie wynagrodzenia za udzieloną pożyczkę bez względu na to, czy odzyska przysługującą mu od dłużnika M. O. wierzytelność.

Jak już wyżej wskazano zeznania powoda w części, w której wskazywał, że pozwany bezwarunkowo zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia nie zasługują na wiarę. Nie przedstawiono w tym zakresie dokumentów. Zgodnie z art. 720 par 2 kc w brzmieniu obowiązującym w dniu 19 lipca 2016r (dzień zawarcia umowy) umowa pożyczki, której wartość przenosi 500zł powinna być stwierdzona pismem. W myśl art. 77 kc uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Wobec tego zdaniem sądu powód aby udowodnić, że strony uzgodniły inne warunki niż to wynika z umowy, powinien przedłożyć pisemny aneks do umowy pożyczki. Powód działający przez profesjonalnego pełnomocnika nie zaoferował żadnych dowodów na okoliczność, że jego oświadczenie woli było obarczone wadą oświadczenia woli np. że był zmuszony do podpisania umowy pożyczki w takim kształcie. Jak sam wskazał, zapoznał się z jej treścią i zrozumiał ją, a ponadto nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, bowiem nie miał powodów by sądzić, że jest to celowy zabieg zmierzający do pozbawienia go gwarantowanego wynagrodzenia. Powód jest osobą dorosłą, z racji prowadzonej działalności gospodarczej w ramach wykonywanego zawodu wydaje się, że doświadczoną w kwestii rozliczeń między podmiotami. Poczucie pokrzywdzenia towarzyszące powodowi wynika niewątpliwie z błędnej, nieuzasadnionej, interpretacji treści § 3 pkt 2 umowy pożyczki. Wskazać jednakże należy, iż nic nie stało na przeszkodzie, by przed podpisaniem umowy powód skonsultował postanowienia w niej zawarte ze specjalistą w tej dziedzinie, bądź to sam nieskrępowanie zapoznał się raz jeszcze dokładnie z jej treścią. W rezultacie uznać należało, iż to chęć swobodnego zarobku spowodowała, iż powód bezkrytycznie, dostrzegając ów zapis, podpisał umowę nie zgłaszając żadnych zastrzeżeń. Jak sam zresztą zeznał – wydawało mu się, że ta propozycja była dla niego bardzo korzystna. Z powyższych względów zachowanie powoda skutkujące złożeniem podpisu pod tak skonstruowaną umową ocenić należało w kategoriach lekkomyślności. Nie bez znaczenia dla uznania twierdzeń powoda za pozbawione racji jest okoliczność, iż nie dysponował on oraz nie dążył do uzyskania informacji, czy pozwany wyegzekwował wierzytelność wynikającą z umowy. Stwierdzony pismem warunek miał dla powoda mniejsze znaczenie niż niczym niepotwierdzone zapewnienia, które czynić miał pozwany.

Przechodząc do analizy twierdzeń pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew, wskazać należy, że niemożność samodzielnego wyegzekwowania należności wynikającej z umowy pożyczki została wykazana odpowiednimi dokumentami. W terminie określonym w § 3 pkt 2 umowy pożyczki, tj. do dnia 31 października 2016 r. pozwanemu nie udało się, z przyczyn od niego niezależnych, pozyskać środków z tytułu powstałego po stronie M. O. względem Przedsiębiorstwa Informatycznego O. Sp. z o.o. długu. Powołując się na tę okoliczność, zasadnie pozwany uznał roszczenie powoda w zakresie kwoty głównej – pożyczki. W realiach niniejszej sprawy, sporny zapis umowy uprawniał pozwanego do zaniechania wypłacenia powodowi wynagrodzenia, co miało mieć miejsce w określonej sytuacji (wyegzekwowaniu należności), która we wskazanym terminie nie nastąpiła.

Jak już wcześniej wspomniano, żadna ze stron nie kwestionowała wiarygodności dowodów z dokumentów zgromadzonych w sprawie. Pozwany nie kwestionował faktu istnienia zobowiązania głównego – pożyczki, jego wysokości, ani wreszcie potrzeby jego uregulowania. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, że K. P. nie oddając pieniędzy to jest należności głównej wskazanej w umowie pożyczki w oznaczonym terminie nie wykonał zobowiązania umownego wynikającego z przepisu art. 720 § 1 kc, Wobec tego na mocy art. 720 kc i art. 353 § 1 kc. zasądzono na rzecz T. C. od K. P. kwotę stanowiącą pozostałą, podlegającą zwrotowi część pożyczki w wysokości 30.000 zł (pozwany w dniu 3 kwietnia 2017 r. zapłacił powodowi kwotę 25.000 zł).

Brak jest podstaw do przyjęcia, że niedopuszczalne było uchylenie się przez pozwanego od zapłaty powodowi wynagrodzenia w kwocie kolejnych 55.000 zł za udzielenie pożyczki. Zapis umowy sformułowany w § 3 pkt 2 winien być dla stron zrozumiały. W sytuacji, gdyby pozwany w terminie do dnia 31 października 2016 r. odzyskał kwotę stanowiącą wierzytelność przysługującą mu od dłużnika, zaktualizowałyby się konieczność wypłacenia powodowi dodatkowej kwoty 55.000 zł. W przeciwnym wypadku, tj. tak jak ma to miejsce w ustalonym stanie faktycznym –

nieskuteczność egzekucji stanowi w realiach niniejszej sprawy okoliczność wyłączającą zobowiązanie pozwanego w kwestionowanym przez powoda zakresie.

Mając na uwadze, że powód domaga się odsetek od dnia 1 listopada 2016 r., tj. od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty oraz zważywszy, że pozwany część zobowiązania uregulował, Sąd zasądził na rzecz T. C. odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 30.000 zł od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia zapłaty, zaś od uiszczonej w dniu 3 kwietnia 2017 r. kwoty 25.000 zł odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia 2 kwietnia 2017 r. (art. 2 pkt 2 lit. a. ustawy z dnia 9 października 2015 r. i zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. z 2015 r., poz. 1830). Pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia wobec tego dłużnik miał prawo żądać odsetek za opóźnienie na mocy art. 481 par. 1 kc.

O kosztach dotyczących zwrotu przez pozwanego poniesionych przez powoda kosztów procesu orzeczono w punkcie 4. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. z dnia 11 stycznia 2018 r. – Dz. U. z 2018 r., poz. 300) i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Powód wygrał sprawę w 35% wobec tego należy zasądzić od pozwanego na rzecz powoda 35 % kosztów procesu czyli kwotę 3.383,45zł (łącznie koszty procesu to: 4.250zł opłata + 17 zł opłata skarbową + 5.400zł wynagrodzenie adwokata = 9.667zł x 35%=3.383,45 zł).